

Szerelem

Ül a szentesi messzilátó szikláin, a Lingó mohos kövein. Ül az évszázadok nyergében, háta mögött a Kárpátok kéklő pántlikája lebeg. Ül mozdulatlanul, őrizve a lejtőn földbe gyökerező, behemót andezitálatokat. Nyár van, a levegő gyümölcsillattól részeg, szemközt, a távolban hatalmas jegenyék, s azon túl a Tokaji-hegy reszket zöldben és aranyban. Ül a kihűlt tűzhányók sűrke szikláin, hajába kap a szél, s ekkor a domb tövében feltűnik gyermekkora apró dzsinnje. Ül a messzilátó szikláin, a Lingó virágzó kövein, s a kicsi dzsinnel együtt énekel:

Galagonya, bodza
piros vért virágzik –
szivemben a napfény
kilencfelé ágzik.

Cigánykereket vet
a világ és szédül –
kőkénybokor ágán
szentjánosbogár ül.

Szentjánosbogár ül
virágzó szivemen –
fölé hajol s nézi,
nézi a szerelem.

Ül a messzilátó mohos kövein, s a pici dzsinn hirtelen elereszti a kezét, és röpülni kezd: száll, száll, vissza, az időtlenségbe. S énekelve viszi, viszi gyermekkora virágzó, kukkfűillatú dalait.

Ima

Megöhlhetetlen szépség,
fogadj magadba. Fogadj magadba, amiként
vadludakat, darvakat az ég,
mint szemhatár a szent fényű Napot.
Fogadj magadba, szelídség,

arannyal átszótt napkelte,
színeidben szárnyra kapó gerle.
Fogadj magadba, megölheteretlen szépség.
Úgy, amiként a messzeség
sólýmok szárnyverését,
hóvirág a hajnal harmatát,
az Atyaisten az ő tékozló fiát.
Fogadj magadba, kegyelem,
ne sodorjon el félelem.
Erős a bűn, erős a rossz, erős a becstelenség.
Megölheteretlen szépség,
tengerzõn éljek mélyeden.
Segíts meg! Ámen. Úgy legyen.

Rigót küldök

Rigót küldök, földillatot, gólyahírt,
szellõt, amely fészli fák haját,
álmot is küldök, hogy megpihenj,
és esõt és méhek aranyát.

Küldök neked új rügyeket, cserjést,
hol ágak között vörösbegy trillázik,
s mellénykéje, mint pipacsok,
verõfényben ázik és virágzik.

Jegenyefát küldök és tornyokat,
egeket tükrözõ könnyeket.
Hitet küldök és tengerárt,
hogy ne nyeljen el a rettenet.

Holdat küldök, éjjel el ne tévedj,
csillagerdõk kozmikus dalát,
lélek fényét, hogy megmosódj,
s ismerd a szegények bánatát.

Bújócska

Száguldanak a
percek,
villanásukban
lelj meg –
örök napokká
lesznek,
sűrűjükből, jöjj,
keress meg!

Ügetnek hetek,
hónapok,
találd el, merre,
hol vagyok,
nyílsebes vágta
hol ragyog.

Telek haván
rúgtatok,
hol nem találsz,
ott vagyok,
nyár aranyán,
ősz avarán
vágatok.